

РОЗДІЛ 1

ПУ-УХ!

Ну хто б міг подумати, що за одне літо так багато зміниться? Точно не я. І не мій найкращий другзяка Леонардо Мовчун.

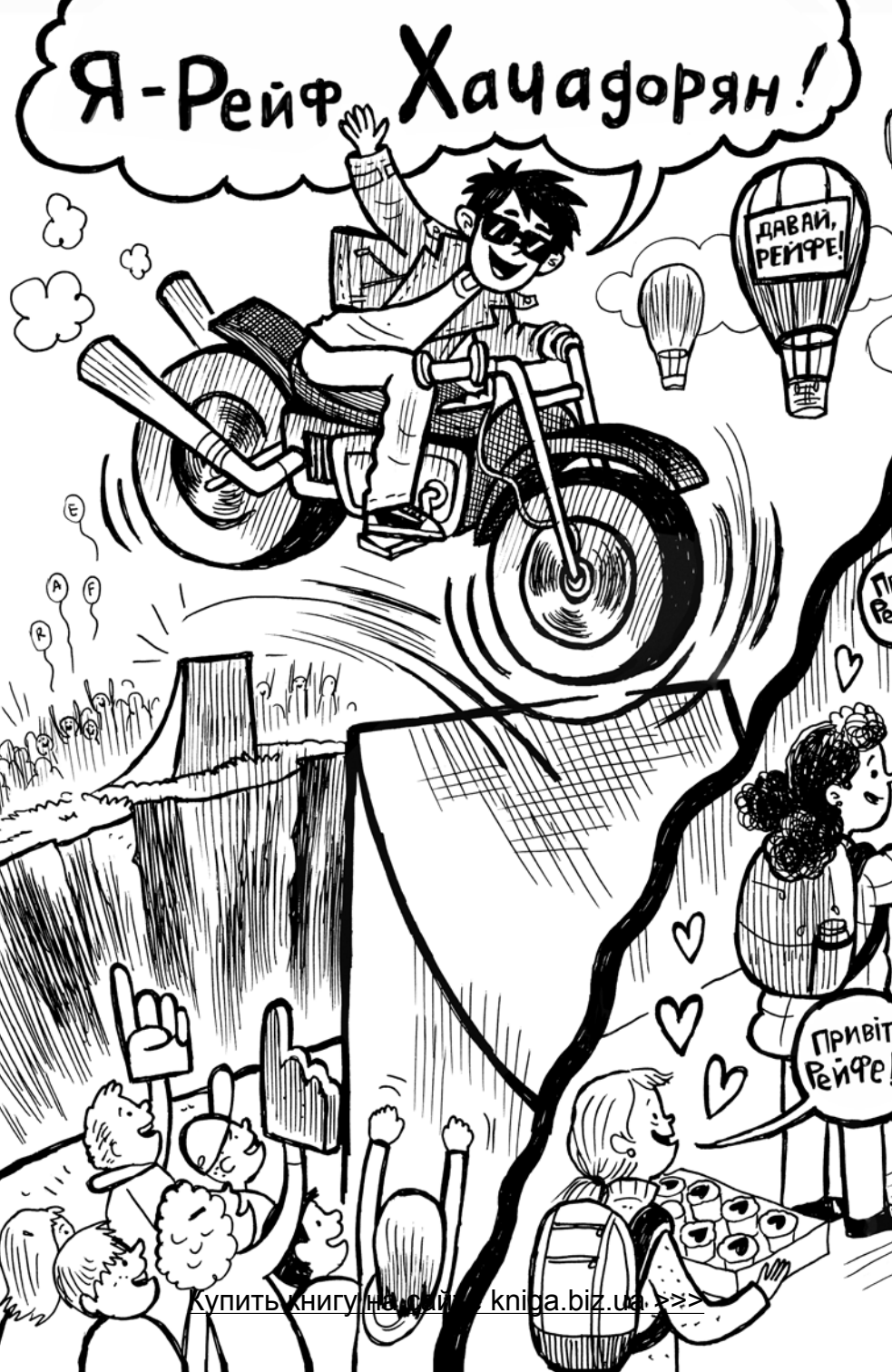
Мабуть, в Ейрбрукській художній школі теж не думали. Це туди я мав піти восени в сьомий клас.

Мав. Ви вже збагнули, правда ж? Є причина, чому моя попередня книжка називалася «Середня школа. Найгірші роки мого життя». І шостий клас був тільки початком. Маю ще багато чого вам розповісти. Та спершу треба представитися.

[Купити книгу на сайті «Криза вітала» >>](#)

Я-Рейф Хачадорян!

РЕЙФ

Привіт, Рейфе!

Привіт, Рейфе!

Привіт, Рейфе!

Привіт, Рейфе!

Привіт, Рейфе!

Насправді це я-Рейф Хачадорян.

Гороскоп
казав правду!

Що там казати, гадаю, я мав
це передбачити. Адже щоразу,
коли моє божевільне життя начебто
налагоджується, щось завжди
трапляється, щоб цьому завадити.
Мов із неба падає.

Що ж могло
ПІТИ НЕ
Так?

Небо
падає!

Бережіться!

І все змінилося того дня, коли кафе «У Свіфті» згоріло дощенту.

Ось як усе сталося. Знаєте, у Свіфті в кафе є така штука, називається жировловлювач. Він висить над грилем, де Свіфті (відомий також як Фред) готує щодня по пів сотні жирних бургерів. Якщо цей жировловлювач час від часу не чистити, він перетворюється на гігантський болід, готовий до злету.

Тепер здогадуєтеся, що сталося?

Я мало бачив. Сидів позаду в коморі, убивав час, чекаючи, поки в мамі закінчиться обідня зміна. Тоді раптом почув отой жахливий ПУУХ! Люди закричали, пожежна сигналізація заревіла, і я відчув запах диму.

За мить прибігла мама.

— Ходімо, Рейфе, — сказала вона. — Треба йти, негайно!

І вона випхала мене надвір через задні двері.

Ніхто не постраждав, але вогонь уже палав у вікнах і прорвався крізь дах раніше, ніж приїхали пожежники. Коли вони зрештою загасили полум'я, Фредове кафе перетворилося на купу попелу. Все почорніло й курилося, кафе просто пішло з димом.

І це ще не все.

Немає «У Свіфті» — немає роботи в мами.

Немає роботи — немає грошей платити за оренду нашого будинку.

Немає грошей на оренду — пакуй речі й забирайся геть.

(Тепер бачите, що я мав на увазі, коли казав, що все змінилося?)

Єдиний, хто міг нас прихистити, була бабуся Дотті. Вона сказала матінці, що ми можемо лишатися в неї, скільки захочемо, і це було дуже люб'язно з її боку й все таке, — проблема лишень у тому, що бабуся жила в іншому місті за понад сто кілометрів од нас. Іншими словами, задалеко, щоб я міг тепер навіть мріяти про те, аби ходити до Ейрбруку. Тепер я мав іти в сьомий клас в одну з міських середніх шкіл, де таких, як я, щодня без солі їдять.

Отакі справи. Розділ 1 іще не закінчено, а я вже починаю цілком нове життя. Спробуйте не відставати, якщо зможете. Це лише самий початок, в якому я кажу: «Прощавай, Гілліз Вілладж! Прощайте, веселі канікули! І привіт, сьомий класе!»

РОЗДІЛ 2

Переїзд

Ось як усе виглядало
того дня, коли ми
виїжджали з Гіллз
Вілладж. Непогано, еге ж?

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

Чи щось таке

Еге ж, аби ж то.

Якщо ви мене знаєте, тоді знаєте, що в мене «багата уява», як каже моя матінка, а дехто з учителів назвав би це «схильністю до брехні».

Мені подобається думка, що я маю власний погляд на те, що зі мною відбувається. Але ви не хвилюйтеся, ви завжди зможете скласти власну думку. Насправді у день нашого від'їзду з міста було так:

Оце махають нам пані Донателло і Жанна Ґаллетта, двоє з небагатьох людей у середній школі Гіллз Вілладж, які ставилися до мене приязно.

Пані Донателло була в мене вчителькою англійської в шостому класі. Я спочатку охрестив її Драконякою, але вона зрештою повелася по-людськи. Саме вона влаштувала мене до

Ейрбруку до того, як мої великі плани пішли з димом.

А Жанна була приязною до всіх, тому я навіть не знаю, чи це рахується. Коли я сказав їй, що спробую залишатися на зв'язку, вона відповіла, що я можу писати їй повідомлення на її учнівській сторінці на сайті школи. Це хороший знак? Може, ви знаєте. Бо в мене небагато досвіду з дівчатами. Чи з друзями. І ще менше... з подругами. Утім, якщо й була людина, за якою я сумуватиму, це точно Жанна.

Отож — якщо ви досі не здогадалися — не можна сказати, що я залишив по собі добру пам'ять у Гіллз Вілладж. І це ще, мабуть, м'яко сказано.

Коли хочете знати, про що я, просто зазирніть у наступний розділ.